

NAGYPÉNTEKI LÁTOMÁS.

Az első Nagypéntek rettenetes és fenséges látomása évről-évre újra visszatér az emberiség emlékezetébe. Hány élet mult el igazságtalanul, erőszakkal, azelőtt és azóta, hogy a földön a legnagyobb élő Igazságot kivégezték a Koponyák hegyén, és — egyetlen egy halál se riaszt rá úgy a lélekre, mint Jézusé! . . . Ezerkilencszáz év komor, ködös távolában álló kereszt nemhogy összezsugorodott volna, de egyre nagyobb lett, túlnőtt az emberiség élete fölött kavargó jellegeken, meghasította a reménytelenség sötét égi kárpitjait és árnyéka ráborult az egész Földre. A Megváltás Napjának szikrázó fénye simogatja a fázó földi lelkeket most már mindörökké. És a Kereszt árnyékában mi, a mai életben botorkálók, a sorstól megkorbácsolottan, homlokunkon a kínok emberi tövisszorosújával, mélyen átéljük az első Nagypéntek fájdalmas varázsát.

Homályosuló szemünk előtt az égbe karmoló három kereszt közül a két szélső meginog. Azóta is éhesen várják a Latrokat. Lehajolnak. Értünk tárják ki kegyetlen karjukat! És máris ott függünk, ki jobbról, ki balról, az örökkévaló Megváltó mellett . . .

A Koponyák hegye néptelen. Nincs élő ember többé e három végtelen Kereszt tövében. Nincs gúnyolódó és nincs kigúnyolt immár, mind-mind ott vergődünk véresen a kereszteken: barát és ellenség, győző és legyőzött, gőgös és alázatos egyformán. Cserepes ajkunk imát dadog a jobboldali kereszten, a baloldalon a káromkodás vértajtékja bugyborékol elő. Mi vagyunk, mind, az új Latrok, a fehérbárányszívű, vagy feketefarkaslelkű mai Latrok.

Magunkra maradtan, a halálos vergődés szörnyű egyedüllétében lecsuklik kintől szélbaltázott fejünk.

Szemünk horgonya tétován partot keres, ahová megkötheti a halál szeleinek szárnyaira kapott életünk hajóját. És a Tőle jobbról meredő kereszten függök tekintete ekkor találkozik az Ő szelid szemének simogatásával . . . Uram, emlékezzél meg rólunk, mikor eljössz a Te országodba . . . Vigasztalás, bátorítás és örök nagy-ígéret melegít felénk tekintetéből és süketülő fülünk még hallja halk hangját : «Bizonny mondom néked . . .»

És máris sodorva ragad a fekete jolyó mindnyájunkat az életen túlra, a — feltámadás felé! . . .

Ezerkilencszázadik Nagypéntek ezerkilencszázadik Feltámadás forró hitével és szent bizonyosságával teltse meg lelkünket.